

veien, har adopteret det, veed, at Tilskuddene fra Landsdelene, efter hvad der er fremkommet i Henhold til den almindelige Bestemmelse i begge Forsatninger, som supplere hinanden, skulle være en Differenti, fremkommen ved en Afgjørelse af Monarchiets Indtægter mod Monarchiets lovhjemlede Udgifter, jeg siger, jeg har søgt at faae at vide, hvor man kunde hente sin Berettigelse til en Formening om, at Spørgsmaalet om Landsdelenes Mit og Dit skal kunne henvises til Afgjørelse i Rigsraadet og skal bedre finde sin Afgjørelse og navnlig sin Behandling der end her. Man kan vel sige, at vi ikke ville komme til en endelig Afgjørelse, før vi ogsaa have hørt Rigsraadet, men med Hensyn til Behandlingen af Spørgsmaalet seer jeg ikke, hvorledes man kan komme til den Berettigelse. Jeg har, som sagt, søgt derefter, og jeg har fundet Noget, som upaatvivelig til en vis Grad kan gives Anvendelse derpaa, men jeg skal nu forsøge at give det sin rette Betydning. Da Forsatningsloven for Monarchiet af 1855 fremkom og blev indført, blev den ledsaget af en Række midlertidige Bestemmelser; men det er jo alle flige Bestemmelseres Natur, at der maa være et Overmaal af Tro og Love tilstede fra deres Side, som forlange, at man skal gaae ind paa dem, og jo mere det forlanges, at det til en vis Grad skal være henstillet til Regjeringens Vilkaarlighed at benytte dem, desomere maa den være fattet paa at benytte dem paa en Maade, som følger af en loyal, aaben og ligefrem Fortolkning af Ordene og ikke af et spidsfindigt Juristeri. En Paragraph i en Forsatningslov kan man til Nød, skjøndt jeg ogsaa holder det for en mislig Sag, forsøge at fortolke med den hyerste Spidsfindighed og behandle som et Biskelæder, man trækker ud og lader springe sammen. Det er Noget, som paa en vis Maade ligger i Forsatningers Natur, og det er paa Grund deraf, at den Slags Forsatningslove for mig altid ere usalige, naar de ikke ere absolut nødvendige. Men de midlertidige Paragrapher have en ganske anden Natur, og de faae især en ganske anden Natur, saalænge de ere under deres Baretægt, som have foreslaaet dem; thi saa ligger der en dobbelt Betydning af Tro og

Love i dem. En Sætning, som jeg formoder, at man her vil bringe i Anvendelse, indholdes i den 8de midlertidige Bestemmelse, nemlig den sidste, som siger: Statsregnskabet forelægges Rigsraadet til Betænkning, forinden det af Kongen endelig approberes. Om dette Revisionsvæsen er der tidligere sagt, at man iøvrigt skal henholde sig til de nu gjældende Regler. Revisionen ligger altsaa ikke ved Rigsraadet; Revisionen skulde, naar man skulde henholde sig til de hidtil gjældende Regler, have været afgjort ganske simpelt ved Statsrevisoratet; men der har jeg ikke seet, at det er fremkommet endnu. Man kan ogsaa forstaae det derhen, at man tilfredsstiller sig med den administrative Revision, som jeg maa antage ligger forud for Statsregnskabet's Afgivelse, eftersom det forelægges Rigsraadet til Betænkning, forinden det af Kongen endelig approberes. Her er altsaa kun Tale om en endelig Approbation og en Betænkning, men ikke om nogen Beslutning; Rigsraadets Betænkning kan ikke komme til at gaae ud paa, at Midler, der ikke forud ere voterede af Rigsraadet, ved en Eftervotering gennem en Betænkning skulde kunne tillægges Monarchiets Indtægter. Naar man vil holde sig til denne Sætning saaledes, at den virkelig skulde have nogen Betydning, saa maatte man mene dermed, at, dersom Statsregnskabet blev fremlagt for Rigsraadet, og dette da afgav en Betænkning, som gik ud paa, at disse for dette Aar overskydende Midler af den skete Indbetaling skulde anvendes til Statsgjældens Afbetaling, saa skulde Kongen i Henhold til en saadan Betænkning kunne tage en Disposition af den Art; men det vilde efter min Formening være fuldkommen grundlovsstridigt, thi det vilde være at tage en Disposition over finantsstille Midler bagester og af en ikke competent Raadgivning.

Disse Midler ere ved selve Regnskabet, i Henhold til Forsatningslovene, som jeg nu nærmere skal omtale, allerede betegne og bestemt som tilhørende de særlige Landsdele, eftersom de ikke kunne komme til at tilhøre Monarchiet, der ikke ved nogen Lovgivning i Forveien har tilegnet sig dem. Hvad siger Forsatningen — og denne Forsatning er ogsaa af 2den Octbr. — den siger: „Kongeriget's